

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at besvare hr. Dohrmanns spørgsmål. Problemet er blevet rejst konkret i Ålborg, hvor nogle kvinder i krisecenteret deroppe har været ude i den situation, at de har mistet dagpengene i 5 uger, fordi de har fået karantæne.

Jeg vil takke ordførerne specielt fra socialdemokratiet og fra det radikale venstre og også fra fremskridtspartiet, som ud over – som alle andre – at have meget stor forståelse for den ulykkelige situation, voldsramte kvinder er i, konkret ville være med til at afhjælpe problemet, også over arbejdsløshedsforsikringen.

I virkeligheden mener jeg slet ikke, at forslaget burde være kommet ned i salen. Jeg mener, at problemet burde have været løst ved, at arbejdsministeren havde vist sig mere imødekommende og havde ændret det administrativt. Så kunne man have sidestillet det med, at man må flytte til en anden by på grund af, at ens ægtefælle eller samlever får et arbejde, eller i øvrigt også med, at ens ægtefælle eller samlever påbegynder en længevarende uddannelse i en anden by. Det burde kunne være løst gennem en ændring i bekendtgørelsen.

Det kunne det altså ikke, så derfor er det blevet taget ned i salen, og det glæder mig, at det ser ud, som om der er et flertal for at hjælpe disse kvinder på den ene eller den anden måde, således at de ikke skal have de 5 ugers karantæne.

Jeg vil gerne i udvalgsarbejdet være med til at diskutere, om det, de radikale ønsker, nemlig et hensigtsmæssigt kontrolapparat, kan udformes. Hvis der er nogle uheldige bemærkninger rent sprogligt i forslaget, er VS selvfølgelig meget, meget villig til at ændre bemærkningerne. Det er jo ikke udformningen af bemærkningerne, der er det afgørende, men selve indholdet, dette, at vi hjælper kvinderne.

Det forfærdelige i denne situation er jo, at ud over de 5 ugers karantæne, som kvinderne får, kan de risikere i gentagelsestilfælde helt at blive udelukket fra dagpenge i indtil 5 uger, hvis de altså får arbejde igen. Hvis de ikke kan skaffe sig arbejde igen med det samme, må de gå på socialhjælp i en periode, indtil de får arbejde og gennem arbejde normalt af 5 ugers varighed kan bevise deres

fortsatte tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er jo en hård straf at få ud over, at man er i en situation, hvor man er hårdt ramt fysisk og også psykisk. Måske har manden i den by, hvor man har boet, opsøgt én på ens arbejde. Jeg har fået at vide fra Grevinde Dannerstiftelsen, at man ofte er udsat for, at de kvinder, der har arbejde, faktisk bliver chikaneret utrolig meget af deres mand på arbejdspladsen, hvor han opsøger dem, eller overfalder dem, når de går fra og til arbejdet.

Så er spørgsmålet, hvor mange dette egentlig vil handle om. Jeg har undersøgt kvindernes tilhørsforhold til arbejdsmarkedet gennem Dannerhuset i København, og det er nok et billede, der nogenlunde kan gælde for hele landet.

I Dannerhuset i København havde 43,2 pct. af kvinderne tilknytning til arbejdsmarkedet. Af disse havde de 26,2 pct. arbejde; det vil altså sige godt en fjerdedel, og det er i så tilfælde dem, det overhovedet handler om. Så var der 14,7 pct., der var arbejdsløse med dagpengeret, 2,3 pct. fik sygedagpenge, og 26,2 pct. var på bistandshjælp. Det vil altså sige, at det cirka er en fjerdedel af de kvinder, der har tilknytning til Dannerhuset og henvender sig på Dannerhuset, der kan komme i den situation, vi taler om. Nu er der selvfølgelig andre kvinder end dem, der henvender sig til krisecentrene, der kan komme ud for denne situation, men alligevel; det er vel nogenlunde det billede, vi kan regne med.

Jeg er også glad for, at det ser ud, som om der er et flertal, der mener, at vi kan sidestille de to situationer, hvor kvinden flytter. Man kan måske udtrykke det på en anden måde og f.eks. lave en tilføjelse til bekendtgørelsen, hvorefter kvinder, der bliver nødt til at flygte til en anden by – på hvilket tidspunkt det så end sker, lad os ikke skændes om det – på grund af mandens eller samleverens vold, ikke vil blive udsat for en karantæne.

Konkluderende vil jeg slå fast, at vi takker især socialdemokratiet og det radikale venstre samt fremskridtspartiet – og undskyld, CD. Det har jeg lige fået at vide, det overhørte jeg; det var ikke med vilje.

Hermed sluttede forhandlingen.